

U SPOMEN / OBITUARY

MIJO KUNDAK (1939.–2009.)

Dr. sc. Mijo Kundak, redoviti profesor u mirovini Metalurškog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, rođen je 7. rujna 1939. godine u Utolici. Gimnaziju u Zagrebu završio je 1961. godine. Na Metalurškom odjelu u Sisku Tehnološkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu diplomirao je 1966. godine, a magistrirao je na istom Fakultetu 1976. godine. Doktorirao je na Metalurškom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1991. godine, obranivši disertaciju pod naslovom «Mogućnost vođenja zagrijavanja taline u Siemens-Martinovoj peći pomoću kontinuiranog praćenja analize dimnog plina u vertikalnom kanalu glave peći». Diplomiravši zaposlio se u Željezari Sisak – odjel Energetsko gospodarstvo, gdje je radio do 1976. godine kada prelazi u Odjel za čelik i legure Instituta za metalurgiju Sisak. Od siječnja 1979. do umirovljenja 2004. godine zaposlen je na Metalurškom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Po odlasku u mirovinu, zbog potrebe Fakulteta, i dalje ostaje aktivan u svojstvu honorarnog nastavnika. Njegova teška bolest i neočekivana smrt u utorak, 16. lipnja 2009. godine, zatekla je mnoge od nas, njegovih kolega.

Prof. Mijo Kundak 1981. godine biran je u zvanje sveučilišnog višeg predavača za predmet «Metalurška goriva» na Metalurškom fakultetu Sveučilišta u Zagreb, u znanstveno-nastavno zvanje docenta za predmete «Tehnička termodinamika» i «Metalurška goriva» 1991. godine, u znanstveno-nastavno zvanje izvanrednog profesora 1999. godine za predmete «Tehnička termodinamika» i «Goriva i kinetika izgaranja» i u redovitog profesora u tehničkom znanstveno-nastavnom području, polje metalurgija, 9. ožujka 2004. godine. U dodiplomski studij metalurgije 2002. godine uveo je novi predmet «Gospodarenje energijom», a u poslijediplomski studij metalurgije 2001. godine predmet «Metode optimiranja toplinskih procesa». Na Rudarsko-metalurškom fakultetu Univerziteta Kosovo u Prištini od 1982.-1984. godine predavao je predmet «Energetika metalurških peći». Bilo je to novo iskustvo za njega, jer je to bila potpuno različita društvena sredina od one u kojoj je živio i radio. Kao sveučilišni nastavnik prof. Mijo Kundak ponašao se izrazito pragmatično. Njegov pristup svakom pojedinom studentu nudio je mogućnost da razvije i provjeri svoje mogućnosti percepcije stručnog problema i ponudi vlastito rješenje. Za studente je to vjerojatno teži način jer zahtijeva primjenu teoretskog znanja na konkretni stručni problem, ali sigurno ih dovodi do stručne samosvjesti i sutra veće kompetentnosti u industrijskoj praksi. U suautorstvu s prof. Ankicom Rađenović 2003. godine objavio je recenziranu sveučilišnu skriptu «Goriva i izgaranje». Bio je mentor nekoliko diplomskih radova i predsjednik i član više komisija za obranu diplomskih i magistarskih radova. Voditelj Kabineta za energetiku i metalurške peći, odnosno Laboratorija za energetiku i strojarstvo u periodu od 1979. do 2004. godine bio je u više navrata u ukupnom trajanju od preko 16 godina, dok je od 1997.-2001. godine obavljao dužnost predstojnika Zavoda za mehaničku metalurgiju. Od stručnih društava bio je član Društva inženjera i tehničara Sisak, Hrvatskog društva za komunikacije, računarstvo, mjerenje i automatiku Zagreb i Hrvatskog metalurškog društva Zagreb.

Prof. Mijo Kundak svoj cijeli životni radni vijek posvetio je prvenstveno metalurškoj struci. Točnije, bio je neraskidivo pove-

zan sa Željezarem Sisak i njezinim proizvodnim i razvojnim problemima. Kao autor ili suautor objavio je 46 radova u časopisima i 35 radova u zbornicima radova te 16 stručnih elaborata za potrebe Željezare Sisak. Radovi su objavljeni u domaćim (Energetika-gospodarstvo-ekologija, Goriva i maziva, Hrvatsko gospodarstvo, Metalurgija, Tehnika) i inozemnim (Acta Metallurgica Slovaca, Kovine, zlitine in tehnologije, Kovové Materiály) časopisima. Održao je preko 40 predavanja na znanstvenim i stručnim skupovima. Na poziv Društva inženjera i tehničara Sisak u njihovim prostorijama održao je dva predavanja koja su, svako u svoje vrijeme, bila vrlo aktualna za Željezaru Sisak. Posljednje, iz 1992. godine, pod naslovom «Dosadašnji i mogući daljni razvoj Željezare Sisak» bilo je već tada vrlo aktualno, ali nije polučilo odgovarajući odaziv u sisačkoj stručnoj javnosti. Sve godine koje su uslijedile od 1992. godine pa do njegove smrti bile su ispunjene sakupljanjem i analizom proizvodnih podataka Željezare Sisak, promišljanjem hrvatske gospodarske zbilje i situiranje Željezare Sisak u nju. Svoje poglede je bez straha od nekompetentne kritike iznosio u javnim glasilima: Vjesniku Željezare Sisak, svibanj 1992., lipanj 1992. i ožujak 1993. godine; Jutarnjem listu, studeni 2002. i siječanj 2003. godine; Večernjem listu, rujna 2004. godine. Ovdje ističem činjenicu da stručni rad prof. Mije Kundaka obuhvaća široko područje interesa i ogleđa se ne samo u njegovim člancima i istupima u javnosti, nego i u pogonskoj primjeni rezultata njegovih istraživanja (energetska optimalizacija rada Siemens-Martinove peći, režim zagrijavanja kvalitetnih čelika u kružnim pećima, smanjenje gubitka toplinske energije u otpadnim dimnim plinovima potisnih peći i dr.). Pokazivao je stalnu naklonost potrebama metalurške prakse u Željezari Sisak i na taj način ostajao je njezinim upornim sudionikom kroz cijeli svoj životni radni vijek. Nažalost to nije prepoznato u našem tranzicijskom društvu, ni popraćeno odgovarajućim javnim priznanjem. U mirovini se i dalje bavio problemima metalurške proizvodnje u uvjetima povećanih ekoloških zahtjeva. Dokaz tome je i njegov posljednji suautorski članak objavljen 2009. godine u broju 3 časopisa Metalurgija pod naslovom «Emisije ugljičnog dioksida u industriji čelika», kojeg je redigirao već teško bolestan.

Prof. Mijo Kundaka pamtit ćemo po skromnosti, dobrona-mjernosti, ponekad optimistički raspoloženog, sklonog šalama na svoj račun i račun bližih kolega, ponekad vrlo kritičnog i nemirnog duha, kada bi ustao od stola i unio svu svoju energiju u dokazivanje krivih poteza u hrvatskom gospodarstvu, a posebno u Željezari Sisak. Jednako tako dugo ćemo pamtili i njegovu ljubav prema svojoj porodici, supruzi Emi, kćerima Davorki i Sanji, a napose unuku Krunoslavu. Uvijek odanog i brižnog oca koji je nastojao razumjeti duh vremena u kojem njegove kćeri odrastaju, postaju odrasle osobe i žive. Bio je jedinstvena ličnost među hrvatskim metalurzima, ne samo u pogledu potpune radne predanosti metalurškoj struci, već i sagledavanju društvene važnosti proizvodnje i preradbe čelika u Hrvatskoj za koju se borio gotovo do kraja svojega života. Njegovom smrću izgubili smo profesora, predanog metalurga i cijenjenog kolegu.

Josip Črnko